

alles voor dat kind, dat haar vader met die blonde Thérèse hm..." Ja, ik haat ze, ik haat den Haag, ik haat Scheveningen, het Kurhaus, het strand, dien eeuwigen Oude Weg... dat pronkjuweel, met die pantoffel-parade. O, ik haat zoo tegenwoordig, ik voel me soms als een tijgerkat.

LENA.

Maar Corry....

CORRY.

Ja, een tijger... en hij is mijn prooi, hij zal mijn prooi zijn, maar een prooi dien ik zal lief hebben, dien ik zal bederven met liefde en geluk, dien ik zal omarmen en vasthouden, altijd vasthouden. O, Frans, mocht ik voor je knielen omdat ik mij klein en goed en lief voel als hij mij aanziet met die oogen vol gloed en trouw, vol kracht en zachtheid. Daar Lena, nu weet je alles (*aan haar borst*) Och zusjef, zwijg, zwijg altijd en vind 't niet min van me, niet zwak en onvrouwelijk dat ik tot hem ga, dat ik hem ga zoeken, hem die mijn alles is, mijn leven en mijn kracht! (*Lena kust haar innig*).

ABSBERG (*stem uit den tuin*).

Hier woont immers Dr. Ras?

CORRY (*klemt zich onstuimig aan Lena vast*).

God, hij! O Lena ik... ik kan niet (*zij wil gaan*) nu niet...

LENA.

Hush, Corry... kind...

ABSBERG (*tegelijk aan raam*).

Pardon, Lena, mag ik zoo maar binnen komen?

Vijfde Tooneel.

Absburg in uniform, officier van gezondheid Ned. Ind. leger.

LENA (*hem tegemoet gaande; lachend*).

Wel, Frans!

CORRY (*herstelt zich*).

VAN ABSBERG.

Mag ik binnen komen? (*hij komt, Corry ziende, gaat hij een tred terug*). Pardon, ik stoor je niet?

CORRY (*keert zich tot hem en nadert een paar pas Mijnheer van Absburg*).

VAN ABSBERG.

Juffrouw Ras (*hij drukt Lena de hand, dan nadert hij Corry, die hem de hand biedt; hoog, maar vriendelijk*).

CORRY.

We waanden u minstens te Batavia, mijnheer Van Absburg.

VAN ABSBERG.

Ik hoop, daar spoedig te komen.

CORRY.

Dat zie ik.

VAN ABSBERG.

Wie is er gestorven, dat u rouwt?

CORRY.

Och, ik rouw van daag om eene oude doode, mijn moeder en om een bruiloft...

VAN ABSBERG.

Ja, van daag, dat hoorde ik, 't heeft me veel verdriet gedaan, toen ik 't vernam, om u en Johan.

CORRY.

Zeer vriendelijk van u (*zet zich op den voorgrond in een grooten stoel, wijst hem een stoel aan bij de tafel in het midden*). Blijft u liever staan?

VAN ABSBERG (*zet zich na voorzichtig te hebben omgekeken of Lena weg is*).

CORRY.

Ik dien de »honneurs» wel even waar te nemen, Lena...

LENA (*roept uit tuin*).

Excuseer even, Frans, mijn lieve gediensstige verknoeit ons dejeuner.

VAN ABSBERG.

O, zeker (*tot Corry*). Een best lief huisvrouwje natuurlijk.

CORRY.

Een juweeltje. En wat is ze lief.

VAN ABSBERG.

Nietwaar? En Johan?...

CORRY.

Uitstekend, gelukkig en een sieraad van de heeren gemaals.

VAN ABSBERG.

Een gelukkig huis, dus.

CORRY.

Na veel moeite en strijd hé?

VAN ABSBERG.

Als altijd. Men moet het veroveren, zijn geluk.

CORRY.

Geloof u?

VAN ABSBERG (*lacht*).

We zouden weer gaan filosofeeren, juffrouw Ras.